

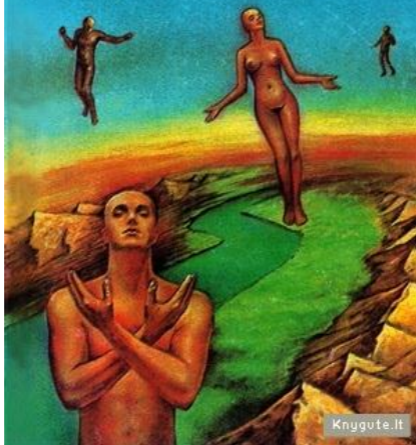
SF

Pasaullinés fantastikos Aukso fondas

34

Philip José Farmer

**Į SAVO PRARASTUS
KŪNUS SUGRIŠITE**

Philip José Farmer
Į SAVO PRARASTUS
KŪNUS SUGRIŠITE

Mokslinis fantastinis romanas

Krikščionys pateksią į rojų,
pragarą ar bent skaistyklą.
Ateistai mano, kad mirtis - tai
visiškas išnykimas, amžinoji
nebūtis. Tačiau, atrodo, esama ir
kitų vietų, kur gali prisikelti
numirėliai...

Iš anglų kalbos vertė IRMA ŽEMAITYTĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
34 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Philip Jose Farmer

TO YOUR SCATTERED BODIES GO

New York, Ace Books, 1988

Viršelis dailininko Audrio Šimakausko

Copyright © by Philip José Farmer, 1971

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 1995

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2012

1

Žmona apkabino rankomis nusilpusį Bartono kūną, tarytum jos glėbys būtų galėjęs išgelbėti jį nuo mirties. Kimus šūksnis išsiveržė pro jo sukepusias lūpas.

- Dieve mano, - sudejavo jis, - aš mirštu!

Netikėtai atsidarė kambario durys. Ten, lauke, jis išvydo milžinišką juodą kupranugarį, jo pakinktų varpeliai skimbčiojo nuo karšto, dulketo dykumos vėjo gūsių. Durų angoje pasirodė juodaodžio eunucho figūra; jo galvą puošė didžiulis juodas turbanas. Eunuchas žengė į kambarį; spausdamas rankoje blizgantį jataganą, jis artėjo lyg niaurus, tamsus debesis. Mirtis, Malonumų Naikintoja ir Visuomenės Griovėja atkeliavo jo pasiimti.

Bartonas prasmego į tuštumą, į tamsą. Jo širdis sustojo, bet jis to nebepajuto. Didžioji nebūtis išskleidė virš jo savo sparnus.

Staiga Bartono akys atsimerkė. Širdis nedrąsiai susitraukė - kartą, kitą - ir ėmė plakti lygiai ir stipriai. Jėga, galinga jėga užliejo kūną; išnyko kankinantys kojų sąnarių, kepenų, krūtinės skausmai. Jį gaubė Visatos tyla, ir jis girdejo, kaip smilkiniuose pulsuoja kraujas. Ne-

jaugi jis vienišas šiame nebyliame, ryškia šviesa užlietame pasaulyje? Ne. Netoliese kažkas plūduriavo, bet jis niekaip negalėjo identifikuoti tų nesuprantamų daiktų.

Kur jis yra? Kas jam? Bartonas pajudino kojas, pamėgino atsisėsti, bet tuoj pat apmirė iš siaubo; po juo *nieko nebuvo*, jis kabojo *tuštumoje*. Bandydamas atsisėsti truputį pakeitė jo kūno padėtį - tartum jis būtų judėjęs tirštu skysčiu užpildytame baseine. Už pusantrų pėdos nuo savo ištiestos rankos pirštų žmogus pastebėjo blizgantį metalinį raudono atspalvio strypą, besitęsiantį iš viršaus į apačią: jis prasidejo begalybėje ir leidosi į bedugnę. Bartonas pamėgino nusitverti už artimiausio materialaus daikto, bet jo ranka atsimušė į kliūtį - strypą supo nematomos jėgos laukas.

Stipriai trūktelėjęs kojas ir išsilenkęs, jis sugebėjo priartėti prie strypo keturių pėdų atstumu. Dar kartą sulenkęs ir staigiai ištiesęs kojas, jis atkovojo dar colį, bet paslaptingo lauko pasipriešinimas jį sustabdė. Dar blogiau - netikėtai kūnas pradėjo sukintis apie savo ašį. Sutrikęs jis ėmė mojuoti, daužyti rankomis orą, griebėsi tuštumos, bet sustabdyti sukimosi nepajėgė.

Jį apvertė veidu į apačią. Bet iš kur jis galėjo

Žinoti, kad tą kryptį reikia vadinti apačia; lygiai taip pat sėkmingai tai galėjo būti ir viršus. Kad ir kaip ten būtų, dabar jo akims atsivėrė dalis erdvės, priešingos tai, kurią jis išvydo tik ką pabudęs. Beje, esminių skirtumų Bartonas nepastebėjo; viršus ir apačia atrodė lygiai taip pat. O jis kabojo erdvėje, gaubiamas nematomos jėgos apvalkalo, neįtamai laikančio jo kūną. Šešiomis pėdomis žemiau kabojo nuogas moters kūnas, labai blyškia oda ir visiškai be plaukų. Atrodė, kad moteris miega. Jos akys buvo užmerktos, krūtinė kilnojosi nuo ramaus alsavimo; kojos ištiestos ir suglaustos, o rankos prispaustos prie liemens. Ji lėtai sukosi kaip viščiukas ant iešmo. Matyt, ją valdė ta pati jėga, kuri suko ir Bartono kūną.

Jis lėtai kryptelėjo galvą ir pamatė galybę kitų kūnų - vyrų, moterų, vaikų. Iš visų pusių jį supo nuogų, visiškai plikų, besisukančių kūnų eilės. Tiesiai virš jo kybojo negro kūnas.

Kilstelėjęs galvą, jis apžvelgė savo paties kūną. Pasirodė, kad jis lygiai toks pat nuogas ir beplaukis. Jauna ir lygi oda dengė stangrius pilvo raumenis ir reljefiškas, stiprias kojų blauzdas; išpampusios mėlynos venos ir nesuskaičiuojami randai dingo.

Šis kūnas priklausė jaunuoliui, o ne senai

griuvėnai, prieš akimirką išleidusiai paskutinį kvapą.

Staiga jis suprato, kad aplinkui nesimato senų žmonių kūnų. Žmonės, nebyliomis eilėmis supantys Bartoną, buvo jauni. Jis nepajėgė tiksliau nusakyti jų amžiaus, nes dėl neįprasto beplaukiu kūnų nuogumo jie tuo pat metu atrodė ir vyresni, ir jaunesni. Vis dėlto jis galėjo prisiekti, kad bet kuriam iš jų ne daugiau kaip dvidešimt penkeri.

Kažkada Bartonas gyrėsi, kad nepažįsta baimės jausmo. Bet dabar paniškas siaubas replėmis sugniaužė jo gerklę, tamsia migla aptraukdamas sąmonę, po lašą sunkdamas iš kūno vėl atgautą gyvybę.

Mintis, kad jis vis dar egzistuoja, jį apstulbino. Paskui jo jausmus atšaldė padėties keistumas; atrodė, kad jį nuo fantastiškos aplinkos skiria storas pusiau permatomas stiklas. Po kelių akimirkų jo galvoje kažkas spragtelėjo, ir ekranuojantis stiklas išnyko. Pasaulis įgavo ryškius kontūrus ir formas; jis lengvai galėjo viską stebėti ir suvokti, bet paaiškinti nepajėgė. Virš jo, po juo, iš visų pusių - visur, kiek tik akys užmatė, kybojo nuogi kūnai. Jie buvo išdėstyti vertikaliais sluoksniais, kuriuos skyrė raudonų, plonų kaip vytelės strypų tinklas.

Vienas strypas ėjo pėdos atstumu nuo miegančiųjų kojų, kitas - tokiu pat atstumu nuo jų galvų. Tarp kūnų bet kuria kryptimi buvo išlaidytas šešių pėdų atstumas - aukštyn, žemyn, kairėn, dešinėn.

Strypai kilo iš apačioje plytinčios prarajos ir smigo aukštyn, į begalybę. Pilkas rūkas, kuriame tirpo strypai ir kūnų eilės, neturėjo nieko bendra nei su dangum, nei su žeme. Blausi, liūdna erdvė driekėsi į tolumą, pilną kūnų, kabančių gigantiškame krištoliniame tinkle.

Bartonas apsidairė. Netoliese plūduriavo tamsiaodžio vyriškio, primenančio italą, kūnas. Kitoje pusėje sukosi moteris, ko gero - indėnė, už jos - šiaurietiškų bruožų jaunuolis. Bartonui kažkas pasirodė keista. Po trečiojo posūkio jam pavyko įžiūrėti dešinę vaikiną ranką, raudoną nuo alkūnės iki pirštų galų, matyt, be odos. Po to jis atkreipė dėmesį į vyriškį, kurio veidui stigo ne tik odos, bet ir raumenų. Įsižiūrėjęs jis pastebėjo ir daugiau kūnų su trūkstamais organais, o tolumoje lėtai vartėsi pliki griaučiai - Bartonas neįžiūrėjo raumenų, tik susisukusius į kamuolius vidaus organus.

Jis žvalgėsi toliau, o jo kūnas lėtai sukosi aplink savo ašį. Siaubas lyg banga užliejo jo sąmonę. Netikėtai jis suprato, kad yra paslaptin-

go, milžiniško pastato viduje ir kad metaliniai strypai spinduliuoja nematomą lauką, laikanti erdvėje milijonus - jei ne milijardus - žmogiškų būtybių. Milžiniškame miegamajame nemiegojo tik tai jis.

Kurgi yra ši vieta? Aišku, kad ne 1890 metų Trieste, buvusiam Austro-Vengrijos imperijos sudėtyje. Bet, antra vertus, tai, kas jį supa, yra visai nepanašu į jokią jam žinomą pomirtinio gyvenimo versiją - nors jis visada laikė save šio klausimo žinovu.

Taigi jis mirė, bet prisikėlė. Pomirtinį gyvenimą pripažino visų jo studijuotų religijų doktrinos, bet ta idėja jam keldavo tik pašaipą. O dabar, atsigavęs, jis negalėjo neigti, kad toji idėja turi prasmę. Bet, jo laimei, šalia nėra nieko, kas galėtų pašaipiai jam tarti: "Na ką, prakeiktas netikėli, įsitikinai?"

Jis suvokė, kad vieną apsisukimą atlieka maždaug per dešimt sekundžių, todėl gali gan įdėmiai apžiūrėti netoliese kybančius kaimynus. Ir tuomet į jo regėjimo lauką pateko kažkas, nuo ko jis vos neužduso. Penktoje eilėje sukosi kūnas, kuris tik iš pirmo žvilgsnio atrodė žmogiškas, nes nė vienas *Homo sapiens* rasės atstovas neturi keturpirščių rankų ir kojų! Kaip neturi jie nosių, panašių į šuns, plonų

juodų lūpų ir keistos formos ausų.

Ir vis dėlto siaubas po truputį atlėgo. Nors įprastas ramus pasitikėjimo savimi jausmas dar negrižo, slogumas praėjo, širdis plakė ramiau, sąmonė praskaidrėjo. Bartonas privalo rasti kažką, kas galėtų paaiškinti, kur jis pateko. Ir kodėl. Bet iš pradžių jis turi nuspręsti, kaip jam išsikapanoti iš šitos padėties - juk dabar jis bejėgis kaip ant iešmo kepamas šernas. Drauge su pasiryžimu jam grįžo ir noras veikti.

Jis sulenkė kelius ir po to staigiai ištiesė kojas; tai padėjo jam per pusantrą colio pajudėti į priekį. Jis vėl stipriai atsistūmė kojomis ir pastebėjo, kad nugali nematomos jėgos pasipriešinimą. Bet tereikėjo sustoti, ir kažkas lėtai, bet užtikrintai gražindavo jį į pradinę padėtį.

Jis pradėjo įnirtingai mataruoti rankomis ir kojomis - tarytum plaukikas, kovojantis su stipria srove. Jam vėl pavyko truputį pajudėti pirmyn, bet kuo labiau jis artėjo prie strypo, tuo stipresnis darėsi stumiančio lauko pasipriešinimas; žmogus strigo jame ir kapanojosi it musė, patekusi voratinklin. Bet jis nesiruošė pasiduoti. Sustojęs vėl atsidurtų pradiniame taške, nuvargęs ir bejėgis. Bartonas nepratęs

pasiduoti, jis kovos, kol jo kūne bus nors lašas energijos.

Jis sunkiai kvėpavo, jo galūnės vargais negalais yrėsi per besipriešinančią klampią masę, kūnas suprakaitavo. Bet vis tik jis judėjo pirmyn! Ir pagaliau kairės rankos pirštais Bartonas palietė šiltą ir tvirtą strypą.

Staiga atsirado svorio pojūtis; Bartonas suprato, kur iš tiesų yra apačia, ir tuo pat metu pradėjo kristi. Prisilietimas prie strypo paveikė kaip stebuklingas užkeikimas. Prilaukantis jėgos kokonas išnyko, ir jo kūnas nuskriejo žemyn. Instinktyviai mėgindamas sustabdyti kritimą, Bartonas kaire ranka griebėsi už strypo. Kritimas sulėtėjo; dabar jis čiuožė strypu žemyn jausdamas, kaip nuo trinties vis labiau dega delnas. Kai skausmas pasidarė nebepakenčiamas, jis griebė strypą kita ranka.

Priešais jį, kitoje strypo pusėje, pradėjo kristi kūnai. Jie sklandžiai leidosi žemyn, vis dar tebesisukdami, išlaikydami savo padėtį ir intervalus tarp kaimynų. Vienas gigantiško krištolinio tinklo sluoksnis čiuožė kažin kur žemyn, į prarają.

Plikas Bartono pakaušis pajuto lengvą dvelkimą. Jis apsidairė - sluoksnis už jo nugaros taip pat pajudėjo. Vienas paskui kitą, išsitiesę

ir nepaliaudami suktis, kūnai skriejo pro šalį tik už poros colių nuo jo. Jis stipriau prisispaudė prie strypo, baimindamasis, kad krintantys kūnai nenublokštų jo nuo nepatikimos atramos ir nususineštų kartu žemyn, į prarają.

Iš pradžių jis tiesiog apžiūrinėjo begalinį pro šalį skriejančių žmonių spiečių, po to pradėjo juos skaičiuoti. Jis visada mėgo tikslus skaičius. Tačiau, suskaičiavus iki trijų tūkstančių, jo kantrybė išseko. Bartonas kybojo vietoje ir bukai spoksojo į kūnų krioklį. Kur, į kokią neišivaizduojamą gelmę jie lekia? Kiek jų? Kas jiems nutiks? Palietęs strypą, jis netyčia tapo jų begalinio kritimo kaltininku, kažkoku būdu išjungęs generuojamą jėgos lauką.

Jis negalėjo lygiu strypu šliaužti į viršų, bet užtai buvo paprasta čiuožti žemyn. Bartonas pradėjo atsargiai judėti, dairydamasis į pilkoje migloje skęstančią erdvę. Pakėlęs galvą ir pasižiūrėjęs į viršų, jis akimirksniu pamiršo pro jį lekiančių kūnų griūtį.

Tarp krintančių kūnų sluoksnio ir tų, kurie liko nejudrūs, leidosi siauras ryškiai žalias daiktas. Bartonui jis priminė ilgą indėnų kanoją, ir jos judėjimą lydėjo tylus gaudesys; Bartonas nepastebėjo jokių įrenginių, įgalinančių tą daiktą laikyti ore. Visiškai jokių, pagalvojo jis,

prisiminęs skraidantį kilimą iš "Tūkstančio ir vienos nakties" pasakų.

Iš už orlaivio krašto pasirodė galva. Žalioji kanoja sustingo, ir gaudesys liovėsi. Šalia pirmojo veido atsirado dar vienas. Bartonas pastebėjo ilgus juodus plaukus ir tamsią tų žmonių odą. Veidams dingus, vėl pasigirdo nematomo variklio gausmas, ir daiktas palengva pajudėjo jo link. Kai kanoja sustojo, juos teskyrė penkios pėdos: jos smaigalyje buvo pavaizduota nedidelė besisukanti spirālė. Vienas keistojo ekipažo narys ištarė paslaptinę frazę. Nežinomi gomuriniai žodžiai su daugybe balsių priminė Polinezijos tarmes.

Staiga Bartoną apšivijo nematomos jėgos kokonas. Krintantys kūnai pradėjo judėti vis lėčiau ir lėčiau ir netrukus visiškai sustojo. Bartonas pajuto, kaip neįveikiama jėga ėmė traukti jį aukštyn. Jis iš paskutiniųjų abiem rankom kabinosi į strypą; jo kojos nuplaukė į viršų, paskui jas pakilo kūnas, po to atsigniaučė pirštai. Bartonas juto, kaip silpsta kontaktas su jį supančiu pasauliu - pusiau permatomas stiklas pamažu dengė ir slopino jo sąmonę. Jis praplaukė pro kanoją ir apmirė virš jos. Gulėdamas ant pilvo, jis žiūrėjo žemyn, į orlaivyje sėdinčius žmones. Jie buvo beveik neapsiren-

gę, tamsiaodžiai kaip Jemeno arabai, bet gra-
žių, europietiškę veido bruoų.

Vienas iš jų pakėlė ranką, kurioje blykstelėjo
pieštuko dydžio metalinis strypelis. Bartonas
nusprendė, kad tai kažkoks ginklas; staiga jį
užplūdo neapykanta nepažįstamajam tamsia-
veidžiui, ir jis sustūgo iš įniršio. Suvokdamas
savo bejėgiškumą, springdamas nuo riksmo,
Bartonas pradėjo mojuoti rankomis, mėginda-
mas priartėti prie kanojos.

- Užmušiu! - staugė jis perkreipta burna. -
Užmušiu! Užmušiu! Užmušiu!.. - ir vėl pasken-
do užmarštyje.

2

*Jis gulėjo žolėje prie vandens; gluosnių svy-
ruoklių paunksnėje, o virš jo iškilo Dievas.
Plačiai atmerktose žmogaus akyse sustingo
bejėgiška naujagimio nuostaba. Dievas meta-
line lazdele baksnojo jo šonkaulius. Jis buvo
panašus į vidutinio amžiaus žmogų, aukštas,
ilga juoda dvišaka barzda, vilkėjo lyg karalie-
nės Viktorijos laikų džentelmenas.*

- Tu pavėlavai, - ištarė Dievas. - Pavėlavai
gražinti savo skolą. Tu supratai?

- Kokią skolą?- nustebeęs paklausė žmogus ir

pirštais palietė šonkaulius; norėdama įsitikinti, kad jie sveiki.

- Ką? Tu nežinai apie savo skolą? - nusijuokė Dievas. - Tu skolingas man už savo kūną, Ričardai Frensi Bartonai. - Jis vėl bakstelėjo lazdele žmogui į krūtinę. - Jau nekalbant apie sielą. Tu įsiskolinai man už kūną ir sielą, o tai vienas ir tas pats!

Bartonas pamėgino atsikelti. Niekas, netgi Dievas, negali likti nenubaustas už baksnojamą į jo šonkaulius.

Nekreipdama dėmesio į bergždžias žmogaus pastangas, Dievas iš liemenės kišenės išsitraukė masyvų auksinį laikrodį, atidarė raižytą dangtelį, pažvelgė į ciferblatą ir tarė:

- Jau seniai metas.

Po to ištiesė Bartonui ranką delnu į viršų.

- Mokėkite, sere. Priešingu atveju aš būsiu priverstas atimti iš jūsų tolesnio naudojimosi teisę.

- Naudojimosi kuo?

Sutemo. Dievas ėmė tirpti migloje....